Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22. Den 15de August 1893. 42de Aargang.

Den sande Gud.

„Thi det samme Sindelag være i Eder, som og var i Kristus Jesus, hvilken, der han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig; men han forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa, og blev Mennesker lig." (Fil. 2, 5.—7.)

Paa Grund af, at Jesus havde Slægtskab baade med Gud og Menneskene, ere mange Religionslærere komne til den Opfattelse, at „to hele og fuldkomne Naturer" vare sammenføjede i Jesu Person; at han var en fuldkommen Gud og et fuldkomment Menneske; deraf kommer den sekteriske Læresætning, at Gud og Mennesket ere to hinanden aldeles ulige Væsner. Aarsagen til denne Læresætning er den, at Mennesket ikke kjender sig selv, thi dersom Mennesket kjendte sig selv, vilde det ogsaa kjende sit sande Forhold til Gud og hans Søn, til Tiden og Evigheden, til det Nuværende og det Tilkommende.

Guder, Engle og Mennesker ere Alle af samme Slægt, tilhørende den store himmelske Familje, som bebor de utallige Himmellegemer, og den eneste Forskjel paa dem bestaar i de forskjellige Grader af Intelligens og Renhed, som de besidde, og de forskjellige Stadier af Fremadskriden, hvorpaa de befinde sig.

Jesus Kristus og hans Fader ere to særskilte Personer, endskjøndt de ere Eet i Tanke og Handling; heri kunne endog Menneskene blive Eet med dem; derfor siger Jesus: „Paa det de maa Alle være Eet; ligesom Du, Fader! i mig, og jeg i Dig, at de og skulle være Eet i os . . . Og jeg har givet dem den Herlighed, som Du har givet mig, paa det de skulle være Eet, ligesom vi ere Eet." (Joh. 17, 21. 22.)

I Følge disse Frelserens Ord er det muligt for Mennesket at blive lig Gud, „thi i ham leve og røres og ere vi, som og nogle af Eders Digtere have sagt: Vi ere jo og hans Slægt." (Ap. Gj. 17, 28.)

Formedelst Jesu Forsoning og ved Lydighed mod Himmelens Love er det muligt for Menneskene at opnaa Fuldkommenhed. Derfor siger Apostelen Johannes: „I Elskelige! nu ere vi Guds

Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at, naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lig; thi vi skulle se ham, som han er." (1. Joh. 3, 2.)

Gud er et evigt Væsen, som besidder alle de højeste Fuldkommenheder, og som i Forening med Sønnen og den Helligaand udgjør den store, mageløse Regjering og højeste Magt over alle Ting, ved hvilken Alt er skabt, baade det Synlige og det Usynlige i hele det uendelige Verdensrum.

I Profeten Joseph Smiths Forelæsninger om Troen finde vi følgende interessante Forklaring angaaende dette Emne: „Faderen er en Person, som har Aand, Herlighed og Magt, og som er i Besiddelse af alle Fuldkommenheder og al Fylde. Sønnen, som var i Faderens Skjød, er en legemlig Person, skabt eller dannet i Lighed med Mennesket, i et Menneskes Form eller Skikkelse, eller rettere, Mennesket blev skabt i hans Billede og efter hans Lignelse. Han er ogsaa det udtrykte Billede af Faderens Person og er i Besiddelse af Faderens Fylde eller samme Fylde som Faderen. Han blev avlet af Faderen og beskikket førend Verdens Grundlæggelse til at forsone for alle deres Synder, som vilde tro paa hans Navn. Han kaldtes Søn, fordi han paatog sig Kjød og nedlod sig i Lidelser dybere end noget Menneske eller, med andre Ord, led større Lidelser og var udsat for kraftigere Modsigelser end noget andet Menneske. Men desuagtet holdt han Guds Bud og forblev uden Synd og beviste derved, at det staar i Menneskets Magt at holde Guds Bud og tillige forblive uden Synd. Ligeledes beviste han, at en retfærdig Dom skal komme over alt Kjød ved ham, og at Alle, som ikke vandre efter Guds Lov, skulle med Rette fordømmes ved denne Lov og ikke have nogen Undskyldning for deres Synder. Og han er Faderens Enbaarne, fuld af Naade og Sandhed, og har sejret og annammet en Fylde af Faderens Herlighed og besidder et Sind, lig Faderens, hvilket Sind er den Helligaand, der vidner om Faderen og Sonnen, og disse Tre ere Eet; eller, med andre Ord, disse Tre udgjore den store, mageløse, regjerende og hojeste Magt over alle Ting, ved hvilken alle Ting, som ere skabte og dannede, bleve til; og disse Tre udgjore Guddommen og ere Eet. Faderen og Sonnen ere besjælede af samme Sind og besidde den samme Visdom, Herlighed, Magt og Fylde — opfyldende Alt i Alle. Sønnen er fuld af Faderens Aand, Herlighed og Magt, er i Besiddelse af al Kundskab og Herlighed og det samme Rige samt sidder ved Kraftens højre Haand, i Faderens udtrykte Billede, som en Mægler for Menneskene, og er fyldt med Faderens Sinds Fylde eller, med andre Ord, med Faderens Aand, hvilken udgydes over Alle, som tro paa hans Navn og holde hans Bud; og Alle de, som holde hans Bud, skulle vokse i Naade og blive Arvinger, Jesu Kristi Medarvinger, til det himmelske Rige; de skulle have samme Aand, omdannes til det samme Billede eller den samme Lignelse, ja det udtrykte Billede af ham, som fylder Alt i Alle, og blive opfyldte med hans Herligheds Fylde og blive Eet med ham, ligesom Faderen, Sonnen og den Helligaand ere Eet."

I ovenstaaende Forklaring om Guddommen, der er given ved Inspiration, have de Hellige en sikker Grundvold, hvorpaa de kunne bygge, og Principer, som de kunne efterleve, og som ville lede til evigt Liv og Saliggjørelse. De kunne ogsaa lære af samme, at formedelst Jesu Kristi Forsoning, ved at hans

Blod blev udgydt, kunne de faa Forladelse for deres Synder, dersom de vise Lydighed mod Guds Bud; og at der er beredt en sikker Belønning i Himmelen for de Trofaste, nemlig den, at deltage i Faderens og Sønnens Fuldkommenhed gjennem den Helligaand; thi ligesom Sønnen er delagtig i Faderens Fuldkommenhed gjennem Aanden, saaledes skulle ogsaa de Hellige gjennem den samme Aand blive delagtiggjorte i den samme Fuldkommenhed og nyde den samme Herlighed; og paa samme Maade som Faderen og Sønnen ere Eet, ville ogsaa de Hellige blive Eet med dem.

Formedelst Faderens Kjærlighed, Jesu Kristi Forsoning og den Helligaands Gave ville de Hellige blive Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger.

Aandens Udødelighed.

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 327.)

At Aandernes Værdighed eller Uværdighed er Aarsag til Menneskenes forskjellige Forhold her i Livet, ville tænkende Mennesker næppe betvivle efter at have læst og overvejet de her fremsatte Grunde, men vi ville endnu her anføre flere, som støtte denne vor Anskuelse. Paulus skriver: „Men vi vide, at alle Ting tjene dem til Gode, som elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldte; thi hvilke han forud kjendte, dem har han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være den Forstefødte af mange Brødre; men hvilke han forud beskikkede, dem har han og kaldet; og hvilke han kaldte, dem har han og retfærdiggjort; men hvilke han retfærdiggjorde, dem har han og herliggjort." (Rom. 8., 28.—30.) Heraf se vi, at de, som elskede Gud, vare kaldte efter hans Beslutning. Dernæst, at hvilke han forud kjendte, dem har han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, og at det var dem, der vare saaledes forud beskikkede, som bleve kaldte her i Livet og baade retfærdiggjorte og herliggjorte. Det var derfor en absolut Nødvendighed, at der maatte være en udkaaren Slægt paa Jorden, ligesom der var i Himlen, og det var af den Grund, at saadanne Mænd som Abraham, Isak og Jakob og en lang Række af hellige Mænd og Kvinder bleve udkaarede og velsignede af den Almægtige for at betros det store Ansvar at være jordiske Forældre for disse ædle Aander, som vare udsete til at være Jordens aandelige Fyrster og straalende Lys for deres Omgivelser i denne vor Fornedrelses Tilstand, hvor vi, lignelsesvis talt, ere i bestandig Taage eller Bælgmørke paa Grund af Tabet af den forrige Kundskab, som vi besad, medens vi vare i vort forste, aandelige, himmelske Hjem.

O! hvilke højtidelige Folelser ville ikke gjennemstrømme os og fylde vore Hjerter med Glæde, naar vi betragte vore uskyldige Børn og tænke paa, at de kun en kort Tid i Forvejen befandt sig i Himlen, i Guds hellige Nærværelse, og nu ere anbetroede os til Opdragelse. Denne Glæde vil vistnok være blandet med en vis Ængstelse ved Tanken om det store Ansvar, som paahviler For-

ældre, idet Børnenes Liv og Velfærd for en stor Del afhænger af dets Forældres Forhold til Gud og hans Anordninger. Dets Glæder eller Sorger, dets Levnets Retning enten i Retfærdighed eller Uretfærdighed, dets Lykfalighed eller Ulykfalighed her i Livet og hisset, ja Livet selv er for en stor Del afhængig af Forældrenes Karakter og Tænkemaade. Derfor dette store Ansvar, som dog saa Faa betænke eller fuldeligen forstaa. Men for dem, som fatte dette skjønne Forhold, der bestaar mellem Gud i Himlen og hans Born paa Jorden, for dem opvække disse Betragtninger de mest himmelske Reflektioner og forøge Kjærligheden til Gud og Ønsket om at gjøre sig værdige til den Tillid, som han har bevist os ved at betro os disse sine himmelske Børn til Opdragelse i deres anden Prøvestand. Mangen Moder vil, idet hun betragter Barnet, som i Vuggen drømmende smiler, give sine Tanker Form ved Ytringer som disse, en Faders Følelser ved et Barns Fodsel:

„Velkommen, Du lille, Du kjære Gjæst
Fra herlige Himmelsale,
Hvor Engle holdt nylig Din Afskedsfest
Og endnu vil om Dig tale."

Det er bevist i det Foregaaende, at Aanderne vare til, længe før de modtoge deres jordiske dødelige Tabernakler, og at de havde baade Forstand og Handleevne, som de havde Frihed til at benytte efter eget Tykke, samt at Nogle syndede i denne deres forrige aandelige Tilværelse, medens Andre, paa Grund af deres ædlere Karakter og Fortjenester blev begunstigede og nøde Fortrin, som vi i dette Liv ikke kunne undgaa at lægge Mærke til. Det er ogsaa bevist, at en Del af Aanderne i deres første Prøvestand troede paa Kristus og haabede paa hans Forsoningsværk, og at de derfor bleve udkaarede, beskikkede og sendte til Jorden gjennem den forjættede Slægt, i rette Tid til at kunne tage en virksom Del i Saliggjørelsesværket ved at annamme og udbrede dette blandt deres Medmennesker og i Liv og Død vidne om dets store Betydning, samt ved at tilsidesætte alle jordiske Hensyn, naar disse komme i Strid med deres aandelige Interesser og udsætte dem for at tabe Haabet om evigt Liv.

Millioner af Aander nøde disse uvurdelige Fortrin gjennem Menneskeslægtens forskjellige Tidsaldre, og baade mandlige og kvindelige Aander nøde disse Velsignelser i deres jordiske dødelige Tabernakler fremfor den store Majoritet af deres Samtidige her i Livet.

Denne forrige Tilværelse udstrækker sig derfor over et ufatteligt langt Tidsrum, længe før Jordens Grundvold blev lagt, i det Mindste hvad en Del af disse Fornuftvæsener angaar; thi de raabte af Glæde, da Jordens Grundvold blev lagt. De havde Forstand og indsaa Betydningen og Vigtigheden af denne Skabelse, og da de glædede sig ved den, nærede de altsaa ingen Frygt eller bange Anelser for, hvad der her vilde møde dem; thi de vare iblandt dem, som forud haabede paa Kristus. Vi anse det derfor rimeligt, at Fornuftvæsener, som elskede Retfærdighed og hadede Uretfærdighed, ogsaa vilde elske andre Væsener, som delte Tro, Haab, Anskuelser og Følelser med dem. Vi finde, at de haabede paa Kristus og følgelig elskede ham, og ligeledes, at Faderen elskede Kristus for hans ophøjede, ædle Karakters Skyld, og vi have paavist, at Faderen og vor Herre Jesus Kristus til Gjengjæld elskede Menneskene i denne Verden saa meget,

at Jesus hengav sig som en Forsoning for Verdens Synd og derfor blev anset som „det Guds Lam,' der var slagtet fra Verdens Begyndelse"; det er derfor kun en ganske naturlig Slutning at komme til fra det Foregaaende, at vi, som levede den Gang, ogsaa elskede hverandre; „thi derpaa kjende vi, at vi ere Guds Born, at vi have indbyrdes Kjærlighed." Det var saaledes her paa Jorden, og det kan ikke være anderledes i Himlen.

Der har altsaa eksisteret Kjærlighed og en fælles Opfattelse af visse Principer, som knyttede en Del af Himlens Børn eller Aanderne til hverandre, og som bragte dem til at skille sig fra den Del, „som syndede og blev nedstyrtet til Helvede." Af dette fremgaar en anden vigtig Slutning, nemlig, at Aander af lige Tænkemaade og Følelser utvivlsomt maa have sluttet Venskabsforbindelser og Pagter med hverandre, inden de kom her. Det synes umuligt, at det kan være anderledes. Man betragte blot Følgerne af de korte Bekjendtskaber, som Menneskene stifte med hverandre her i Livet; betragt de uopløselige Kjærlighedsbaand, med hvilke det ene Menneske her i Livet knyttes til det andet, og som selv Doden i de fleste Tilfælde ikke kan tilintetgjøre, og hvorledes denne Hengivenhed og Kjærlighed afføder Haabet om Gjenforening med dem, vi her i Livet elskede, men som Doden berøvede os; kan man da forestille sig de ædleste og reneste Aander, som i Guds Nærværelse have været i hverandres Selskab gjennem Aartusinder og delt Haab og Glæder sammen, uden ogsaa at komme til den Slutning, at gjensidig Kjærlighed maa have knyttet dem til hverandre i hin lykkelige Verden, medens de beredte sig paa at komme til denne? Naar vi fordum kunde haabe paa Kristus — og Haabet er en Affødning af Tro og Kjærlighed — saa kunde vi ikke fæste disse himmelbaarne Egenskaber til visse Principer alene, uden at vi absolut ogsaa maatte knytte dem til Personer eller Væsener, som hyldede og efterlevede saadanne Principer; thi saaledes er det her i Livet, og det kan ikke være anderledes hisset.

Naar Aanderne forud vare bestemte til at modtage deres jordiske Tabernakler eller Legemer gjennem visse udvalgte Forældre, gjennem en bestemt Slægtlinje, som Tilfældet var med Jesus Kristus og Andre, som vi have nævnet i det Foregaaende, saa følger deraf, at Forældrene maa være forud bestemte for disse Aander, hvad deres jordiske Tilværelse angaar, og at disse Forældre maa være bestemte for hinanden, inden de kom her. Dette vil maaske synes at være en dristig Slutning, men den er dog, ligesom Alt, hvad vi tidligere have fremført om dette Emne, støttet paa Bibelen og Fornuften og, som vi tro, ved ny Aabenbaring. Eva, Abraham, Sarah, David og Marie, Jesu Moder, modtoge Forjættelser angaaende Kristi Komme i Kjødet. Ligeledes fik Abraham angaaende sin Sæd store Forjættelser, som kun kunde vorde opfyldte paa det her fremsatte Princip — Forudbestemmelse. Vi finde i Tobiæ Bog, 6. Kap. 22. V., et mærkeligt Tilfælde omtalt, nemlig da Engelen Raphael siger til den unge Tobias om Sarah, som var Raguels Datter, at han ikke skulde frygte for at indgaa Ægteskab med hende, „thi hun var dig beskikket fra Evighed af." (Læs forøvrigt hele Kapitlet.)

En anden Engel blev sendt til Marie, og han hilsede hende med de Ord: „Hil være Dig, Du Benaadede! Herren er med Dig, Du Velsignede blandt Kvinderne!" (Luk. 1, 28.) I Mormons Bog, 1. Nephi 11, 13.—21., finde vi dette endnu tydeligere bekræftet og ville derfor

anføre Følgende: „Og det skete, at jeg saa den store Stad Jerusalem samt andre Stæder. Og jeg saa Staden Nazareth, og i Staden Nazareth saa jeg en Jomfru, og hun var overordenlig skjøn og hvid. Og det begav sig, at jeg saa Himlene aabne, og en Engel kom ned og stod foran mig og sagde til mig: Nephi, hvad ser Du? Og jeg sagde til ham: En Jomfru, som er skjønnere og mere dejlig end alle andre Jomfruer. Og han sagde til mig: Kjender du Guds Nedladenhed? Og jeg sagde til ham: Jeg ved, at han elsker sine Børn, men jeg kjender ikke alle Tings Betydning. Og han sagde til mig: Se, Jomfruen, som Du ser, er Guds Søns Moder efter Kjødets Vis. Og det skete, at jeg saa, at hun blev bortført i Aanden; og efter at hun havde været bortført i Aanden for en Tid, talede Engelen til mig, sigende: Se! Og jeg saa Jomfruen igjen, bærende et Barn i sine Arme. Og Engelen sagde til mig: Se det Guds Lam, ja den evige Faders Søn!"

Det her Anførte af Mormons Bog blev vist Profeten Nephi henved seks Hundrede Aar før Kristi Komme i Kjødet, og Marie maa derfor have været til, saa vel som udset, som „den Velsignede blandt Kvinderne" til at være Jesu Moder efter Kjødets Vis, ligesom Sarah, Raguels Datter, var beskikket den unge Tobias til en Hustru „fra Evighed af."

Vi mene dog ikke hermed, at alle Ægteskaber, som indgaas i dette Liv, ere forud bestemte eller arrangerede i vor første aandelige Tilværelse, men at det er sket i nogle, og maaske i mange Tilfælde, især blandt den forjættede og velsignede Slægt, kan der næppe være Tvivl om. Og hvorfor skulde det ikke være saaledes? Naar vi forhen kunde glæde os ved Jordens Grundlæggelse, tro, elske og haabe paa Kristus, saa maa absolut ogsaa alle andre ædlere menneskelige Følelser have været tilstede, da det jo er Aanden og ikke Legemet, der udviser de Indtryk, som Fornuften modtager ved ydre Omgivelser, enten det er Glæde eller Sorg, Haab eller Tvivl, Kjærlighed eller Had, og det er allerede i det Foregaaende vist, at Aanderne udøvede disse, alle Fornuftvæseners karakteristiske Egenskaber i deres første aandelige Sfære eller Prøvestand.

I hvor mange Tilfælde synes det ikke uforklarligt, at man kan føle sig hendraget til en fremmed Person som til en gammel Bekjendt og prøvet Ven, naar man maaske møder denne for første Gang. Dette er sket i utallige Tilfælde, og Bekjendskabet er blevet til Venskab, som Døden ikke kunde opløse eller tilintetgjøre. Skjøndt Døden vel adskilte de Elskende, saa fremholdt Haabet os Aandens Udødelighed og Venners Gjenforening i en bedre Verden end denne, og vedligeholdt den himmelske Flamme, som vi vel ikke kunde forklare Oprindelsen til, men som vi dog følte vilde eksistere, hvad enten Gjenstanden for vor Kjærlighed var synlig iblandt os eller ikke. Saaledes tænker Moderen med vedvarende Ømhed paa sit Barn, som Døden saa grusomt berøvede hende; Manden tænker paa sin elskede hensovede Hustru og Hustruen paa den Mand, som gjorde denne Jord med dens mange Prøvelser til et himmelsk Paradis for hende formedelst den Kjærlighed og Omsorg, som han her viste hende; Venner mindes Venner, bestandig med Haabet om virkelig Gjenforening, og, kort sagt, Troen paa Aandens Udødelighed lader Mennesket i mange Tilfælde møde Livets mest prøvende Stillinger uforfærdet, med Haabet om et bedre Liv herefter, medens dog kun Faa have noget klart Begreb om vor himmelske aandelige Oprindelse

og de første store Aarsager til saa mange ellers ufattelige Omstændigheder, som vi her finde os stillede under.

Naar Aanderne i deres første Prøvestand bleve underviste om Saliggjørelsens Plan og haabede paa Kristus formedelst deres Tro paa det, som var dem forkyndt, saa er det end mere sandsynligt, at de bleve underviste om mange andre Ting ogsaa. Musik f. Eks. er en Kunst eller Videnskab, som mange Steder i Bibelen omtales at være benyttet i Himmelen, og derfor maa baade Engle og Aander være oplærte i Musikens Regler og have haft praktisk Undervisning for at kunne synge paa en harmonisk Maade til Guds og Lammets Pris, og at det ikke kan ske uden Undervisning, ved Enhver, som blot har en overfladisk Kundskab om Musikens Love. Aabenbareren Johannes siger om en vis ny Sang, at Ingen kunde synge den uden de, som havde lært den, nemlig de hundrede og fire og fyrretyve Tusinde, de Kjøbte fra Jorden. (Aab. 14, 3.)

Dette var visselig et talrigt Sangkor, og den nye Sang maatte derfor indøves, for at disse mange Tusinde Stemmer kunde synge i Harmoni til den Almægtiges Berømmelse. Vi finde ved andre Lejligheder omtalt forskjellige Slags Instrumenter, som Himmelens Indvaanere benyttede ved disse Højtideligheder, og følgelig ere de underviste i baade Vokal- og Instrumental-Musik. Gud har ikke haft nødig at vente paa Menneskenes gradvise, langsomme Fremskridt i Videnskab og Kunst her paa Jorden; thi han kjendte Alt dette fra Begyndelsen, og det er kun os Mennesker, som, efterhaanden som Gud tillader det, modtage Lys og Indsigt i disse evige Videnskaber og derved erholde Lidt tilbage af, hvad vi maaske en Gang hos ham forstode til Fuldkommenhed. Der er forekommet flere illustrerende Eksempler paa denne vor Anskuelses Rigtighed, idet adskillige ganske unge Børn, uden Undervisning, have vist sig som „Underbørn," hvad Musiken angaar, især paa Instrumenter. Man har undertiden kaldt dette „medfødt Talent," men man vilde have udtrykt sig bedre ved at kalde det „medbragt." Saaledes, som det i denne Henseende har vist sig paa Musikens Omraade, har det ogsaa vist sig i andre Henseender. Næsten alle talentfulde Mænd og Kvinder have lagt deres ualmindelige Evner for Dagen i deres tidlige Barndom og have, efter vor Synsmaade, været oplærte i disse Videnskaber, inden de kom her; thi alle intelligente Egenskaber kunne kun tilhøre Aanden og ikke Legemet, og derfor ere de ikke nogen Del af Legemets Organisation og heller ikke medfødte, men medbragte. Vi finde saaledes „Underbørn" ikke alene i Musik, men i Mathematik, Mekanisme og næsten alle Kunster og Videnskaber, og selv Frelseren var et saadant „Underbarn," idet han, tolv Aar gammel, gav Spørgsmaal og Svar, som bragte de Skriftkloge og Farisæerne i Templet til at forundre sig. Han udviste tidlig en Del af sin forrige Kundskab og gav sin egen Moder de betydningsfulde Spørgsmaal: Vidste I ikke, at mig bør at være i min Faders Gjerning?" (Luk. 2, 49.) Denne hans Kundskab om en tidligere Tilværelse lægger han for Dagen, idet han underviser sine Disciple, eller naar han beder til sin himmelske Fader: „Herliggjør Du mig med den Herlighed, som jeg havde hos Dig, før Verden var." „Før Abraham var, jeg er," osv.

(Fortsættes.)

Den 15de August 1893.

Hjemmet.

Hvor opmuntrende har ikke Tanken om Hjem og Forældre været for mange af os, naar vi have været fjærnede fra vore Kjære og maaske omgivne af Farer og Fjender i fremmede Lande! Hvor ofte ere vi ikke paa Tankens Vinger vendte tilbage til det Sted, hvor vor Vugge stod, og hvor vor Barndoms lykkelige Dage henrandt. Mange kjære Minder opfriskes i vor Erindring ved disse Betragtninger.

Ingen Tanke er saa ædel som Tanken om Gud; men næst den kommer efter vor Mening Tanken om kjærlighedsfulde Forældre og et kjærligt Barndomshjem. Saadanne Tanker have i utallig mange Tilfælde for Mennesker været som et Anker, der har holdt den skrøbelige Skude fast og indgivet Mod til vedblivende tappert at stride mod Livets Fjende; oplivet og inspireret af Minder om Hjemmet har ofte en modfalden Stridsmand vundet Sejr i Prøvelsens Stund.

Aarsagen hertil er sikkerlig i de fleste Tilfælde den mærkværdige og uforglemmelige Indflydelse, som Moderens ømme og lærerige Formaninger har haft paa Barnets Sind. Dersom for Eksempel en Søn tilfældigvis skulde indvikles i Verdens fordærvelige Garn, saa vil i mange Tilfælde Erindringen om Hjem og Forældre standse ham i hans uforsigtige Fremfærd, og den simple og enfoldige Bøn, han lærte ved sin Moders Knæ, vil atter røre hans Læber, medens Alvorets Udtryk hviler paa hans Ansigt.

Der findes Andre, hos hvem Tanken om deres Barndomshjem ikke vækker nogen som helst kjære Minder, men snarere fremkalder mørke og hadske Følelser. Hvad er Aarsagen hertil? I de fleste Tilfælde maa den søges hos Forældrene og i den Opdragelse, de have givet deres Børn.

Lad os, for at bevise denne vor Paastand, i Tanken besøge nogle af dem, vi ere bekjendte med. Et Sted finde vi et Hjem, hvor Fader og Moder ere enige, kjærlige, overbærende, opofrende, dydige og villige til at tilgive hinanden deres Smaafejl — et Hjem, hvor Enhver passer sin Dont, og hvor hverken Trætte eller haarde Ord nogensinde høres. Manden er sin Hustru behjælpelig med at opdrage deres Børn baade ved gode Raad, Formaninger og Eksempel, og begge Forældrenes Ønske og Attraa er at gjøre Hjemmet til den hyggeligste, luneste og behageligste Plet paa Jorden. Følgen af denne Fremgangsmaade er, at Børnene, naar de i kortere eller længere Tid ere borte fra Hjemmet, længes efter at vende tilbage, og naar Forældrene ere fraværende og Børnene ere ene hjemme, vente de med Længsel paa Forældrenes Hjemkomst. Den Indflydelse, som Forældre udøve paa Børn, der ere opdragne i et saadant Hjem, er af en forædlende Natur, og dette er for en Del Aarsagen til, at Mindet om et saadant Hjem er saa oplivende.

Et andet Sted kunne vi maaske iagttage Noget helt anderledes, fordi andre Omstændigheder, andre Omgivelser og andre Følelser raade der og give Anledning til Trætte, Uenighed, Kiv og Mistro. Børnene høre aldrig Faderen tiltale

Moderen med et ømt Ord. Tiltalen er altid haard og bitter. Manden kommer sent hjem — maaske langt ud paa Natten og maaske tillige beruset; mulig har han i „glade" Kammeraters Selskab bortødslet det, som han burde have anvendt til Klæder og Føde for Hustru og Børn. Hun, som han har lovet at elske og beskytte, klager over sin Lod i Livet, og i et Nu er Freden borte. Naar Faderen i beruset Tilstand kommer hjem, søge Børnene Beskyttelse mod ham ved at skjule sig i en eller anden Krog for ikke at rammes af hans mulige Voldshandlinger; eller maaske søge de i saadanne Tilfælde Beskyttelse hos deres mere fredelige Naboer, medens Striden gaar for sig mellem dem, som skulde beskytte og forsvare deres Børn og hinanden indbyrdes. Saadan gaar det ene Aar efter det andet. Er det rimeligt at antage, at Børn, som ere opdragne i et saadant Hjem, naar de en Gang ere store nok til at sørge for sig selv og komme ud i Verden, da med Glæde ville se tilbage paa deres Barndomstid, deres Forældres Hjem og Minderne derfra, eller at Erindringen om deres Forældre vil være i Stand til at vække kjærlige Følelser i deres Bryst? Nej; og i de fleste Tilfælde er det saadanne Børn, opdragne i ulykkelige Hjem, som, naar de ere blevne voksne, forfalde til Laster og Forbrydelser og fylde vore Fængsler, Daarehuse og Straffeanstalter. De bukke under i Kampen for Tilværelsen, i Livets Strid, thi de have aldrig lært, at Livet har Andet at byde et Menneske end Nød, Elendighed, Synd og Sorg.

Herren giver Forældre Børn, for at de kunne opelskes og uddannes til nyttige Medlemmer i Samfundet og være en Hæder for deres Forældres Navn og Minde.

Dersom de Sidste-Dages Hellige ønske, at deres Børn skulle opvokse til at blive saadanne hæderlige Mænd og Kvinder, bør de selv efterleve Evangeliets Bud og Love, thi heri indeholdes al nødvendig Lærdom, Alt, som kan uddanne Mennesket og lede det fremad og opad paa Dydens og Pligtens Sti.

Forældre! Omgaas hinanden med Ømhed og Kjærlighed! Ær og respekter hinanden! I ville da erfare, at Eders Sønner og Døtre ville lære at gjøre ligesaa. Læg tilside alle haarde Ord og saarende Udtryk saa vel mod hinanden indbyrdes som imod Eders Børn, saa at de kunne følge Eders Eksempel. Gjør Eders Hjem, selv om det er nok saa tarveligt, til et lykkeligt og Glædens Hjem; lad Fredens Sol sprede sine oplivende Straaler over Eder Alle og omkring Familiealtret, naar det omringes af Familiens Medlemmer; Herrens Engle ville da modtage og frembære Eders Offer til Naadens Trone og bringe til Eder vor himmelske Faders Velsignelse, idet han med Velbehag skuer ned paa Eder. Eders Børn ville ære, hædre og velsigne Eders Minde og med Glæde og Stolthed fortælle deres Børn om deres Forfædres gode Eksempler. Eders Efterkommere ville da ogsaa i sin Tid velsigne Eder, thi „Dyden belønner sig selv og bliver yderligere belønnet."

Paa Besøg.

Vi have nylig haft Besøg af Ældste A. W. Carlson med Hustru fra Salt Lake City. Broder C. er en af Utahs mest fremragende Forretningsmænd og vil være bekjendt for mange af „Stjernen"s Læsere fra Aarene 1877—78,

da han arbejdede paa Missionskontoret som Skriver for „Nordstjernan," oversatte Mormons Bog paa det svenske Sprog og en kort Tid præsiderede over den skandinaviske Mission. Han og Hustru vare paa Hjemrejse fra et Besøg i Br. C.s Fødeland, Sverige, og det var en Glæde at se og tale med dem. Broder og Søster Carlson forlode Kjøbenhavn med Dampskibet „Rona" den 10de ds.

Vi ønske dem en lykkelig og behagelig Hjemrejse.

Korrespondance.

Tromsø, Nordland, Norge,
den 21de Juli 1893.

Præsident C. A. Carlquist.

Kjære Broder!

Min Rejse nordover fra Christiania var ganske interessant, endskjøndt jeg var nødsaget til at rejse den lange Vej, ca. 1400 engelske Mile, alene. Efter en mindre behagelig Søtur fra Trondhjem, der varede i fem Dage — Havet var aldeles brusende — ankom jeg lykkelig og vel hertil efter en Fraværelse paa lidt over en Maaned.

En Aften, medens Damperen forsynedes med Kul, aflagde jeg Besøg i Bodø, en smuk, nærved Polar-Cirklen beliggende By paa en ca. 3000 Indbyggere, og jeg uddelte til de paa Bryggen staaende Folk en Del Smaaskrifter og bar mit Vidnesbyrd til de Opmærksomme, som udgjorde ikke saa lille et Antal af de Tilstedeværende. Jeg fik paa en klar og tydelig Maade at vide, at Befolkningen i denne By ingen Brug havde for „Mormon-Præster." Min Modtagelse var ganske kold, men jeg haaber, at mit Besøg ikke var aldeles omsonst. Jeg ved ikke, om Evangeliet nogensinde har været forkyndt i Bodø. Om saa er, er det længe siden; men jeg tror det næppe.

Men dette er ikke det eneste Sted af nok saa stor Betydenhed i Nordland, hvor Evangeliets Lys ikke har haft Lejlighed til at trænge sig ind. Der er lange Strækninger lige fra Trondhjem til Vadsø ved den russiske Grændse — en ca. 1500 engelske Mile — hvor Evangeliet saa godt som slet ikke er blevet forkyndt; der er Arbejde for en 6 à 7 Missionærer heroppe.

At Udtrykket: „Høsten er stor, men Arbejderne faa" passer netop paa disse Egne, er ligeledes iøjnefaldende, naar man tager en Tur ud paa Landet, ligemeget i hvilken Retning; der findes Folk — gode, oprigtige Folk — som ere aldeles uvidende om Tilværelsen af et religiøst Parti, som kaldes de Sidste-Dages Hellige eller „Mormonerne."

Paa et Dampskib forleden Dag spurgte en af Passagererne mig, hvor jeg var fra; jeg svarede, at jeg var fra Utah, samt at jeg havde opholdt mig der i mange Aar. Jeg forventede, at han vilde se paa mig med hellig Afsky, naar han fik dette at vide, men tænk Dem min Forbauselse, da han udbrød: „Utah, kor er dæ"? Det er ofte meget interessant at komme i Berøring med saadanne Mennesker, men man undres uvilkaarlig over deres Uvidenhed. Jeg har modtaget flere Indbydelser fra Personer, jeg før har besøgt, om at komme tilbage til de Strækninger, hvor de bo, og afholde „Læsning" igjen.

Det store Flertal af Menneskene heroppe saa vel som andre Steder har ikke moralsk Mod nok til at bekjende, at de har Noget tilovers for de Sidste-Dages

Helliges Lære, langt mindre til at besøge vore Møder i Andres Paasyn; men endskjøndt Nattens Mørke er forsvundet, og Solen viser sig over Horizonten den hele Tid i en 2 til 3 Maaneder — efter Stedets Beliggenhed — er der alligevel Nogle i denne By, som ere frisindede nok, og som besidde tilstrækkelig Uafhængighed til at besøge vore Forsamlinger, saa at vort Lokale er ganske opfyldt, naar vi holde Møder.

Mange ere interesserede i Evangeliet, og iblandt dem findes ogsaa de, der have Frimodighed nok til at løsrive sig fra Verden og slutte Pagt med Herren. Der er al Grund til at tro, at de Helliges Antal i det fjærne Nord vil blive forøget i den nærmeste Fremtid.

Som sagt, der er Arbejde for mange Ældster heroppe, og dersom Nogen nærer den Tanke, at Alle i Norge snart have haft Lejlighed til at høre Evangeliet, bør han fordrive denne Tanke snarest muligt, thi det forholder sig ikke saaledes.

Der kunde siges Meget om Nordlands Mærkværdigheder, men Mangel paa Plads tillader ingen Udvikling i saa Henseende. Lad mig blot nævne Midnatssolen: Natten til den 17de Juni saa jeg Solen Kl. 12 fra Toppen paa Tromsøen i et skjønt, klart Vejr. Den viste sig aldeles naturlig. Der behøves ingen stor Indbildningskraft for at forestille sig, hvorledes den ser ud. Medens jeg betragtede den lyse Klode, kom jeg uvilkaarlig til at tænke paa en Solnedgang ved Utah-Søen, set fra den smukke Stad, Provo, et Skue, som stedse vil være i Betragterens Minde. At være paa den Del af Kloden, hvor den hele Nat er belyst af Solen, og hvor den lyse Dag hersker uindskrænket hele 4 Maaneder, er ganske interessant, men for den Uvante svækkes snart Interessen paa Grund af Ubehageligheden ved at skulle sove i Solskinnet, hvoraf et eneste Vindue i et Værelse giver mere end ønskeligt. Det er snart sagt umuligt for mig at kunne sove om Natten, skjøndt jeg bedækker Vinduerne saa godt som muligt med Tæpper, førend jeg gaar til Hvile.

Den 12te og 13de Juli havde vi ordenligt Vinter-Vejr; Sneen føg i Gaderne, som om det havde været i Januar, og Temperaturen faldt til 2½ ° Varme, Celsius. I det Hele har Sommeren været kold og ikke rigtig behagelig.

Jeg føler mig glad og tilfreds i Evangeliet, og min Attraa er at gjøre, hvad jeg kan i min Ufuldkommenhed, for at udsprede Lys og Kundskab om Sandheden iblandt mine Medmennesker. Modgangen er til sine Tider nok saa stærk, men Herren styrer Værket, og det maa sejre.

De faa Hellige her ere nidkjære for Sandheden og gjøre, hvad de kunne, for at opmuntre og hjælpe. De ere gode og trofaste, og endskjøndt det er lidt haardt for dem at blive foragtede af forhenværende Venner (?), holde de sig dog nær til Herren, og han styrker dem.

Hils mine Bekjendte paa Kontoret. At Gud maa velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Hverv, ønskes af en ringe Medarbejder for Sandhedens Sag.

G. A. Iverson.

Kalmar, Sverige, den 24de Juli 1893.

Præsident C. A. Carlquist.

Kjære Broder!

Maaske det vil interessere Dem at høre Noget fra denne Del af Herrens Vingaard. Siden min Ankomst hertil har Broder Winterrose og jeg været beskjæftigede med at holde Forsamlinger baade her i Staden og ude paa Landet samt med at sprede vore Bøger og

Skrifter saa meget som muligt. Nogle ere interesserede i vore Lærdomme, og jeg tror, at den Sæd, som er saaet, vil frembringe god Frugt i Herrens bestemte Tid. Vi have fundet nogle Oprigte af Hjertet, og vi have forsøgt at indprente i deres Sind Sandheden af Guds Evangelium og oplyse dem om den Vej, som leder til Lyksalighed.

Uagtet der kun er Faa, som ville lytte til vore Vidnesbyrd om Sandheden, føle vi os dog ikke mismodige, thi vi vide, at Sandheden vil sejre. Jeg er forvisset om, at dersom Folk vilde undersøge vor Lære og gjøre sig bekjendt med vore Anskuelser, vilde de med Taknemmelighed antage dem og prise Herren, fordi han aabner deres Forstands Øine, saa de kunne lære at kjende Herrens Veje til Frelse for Menneskene og til deres Ophøjelse i hans Rige.

Vi have aflagt flere Besøg paa Øland og afholdt nogle Forsamlinger samt solgt en Del Bøger. Paa en Rejse gjennem den sydlige Del af Øland kom vi sent om Aftenen til Södra Sandby — en By, som bestaar af ca. 25 Familjer. Vi prøvede paa at faa Logis for Natten, men det lod til, at Alle vare blevne enige om ikke at modtage os. Den sidste Familje, vi besøgte, var mere gjæstfri, end Naboerne havde vist sig at være; og vi fik Lov til at være der Natten over. Inden vi gik til Hvile, spurgte vi vor Vært, om vi maatte synge en Sang, han svarede bekræftende, og vi sang Salmen: „Då dagen flyr ifrån vår stad, och solen har gått ned." Luften var frisk, og det syntes, som om hele Naturen stemte i med os i Sang. Det varede ikke længe, førend Folk forsamlede sig og lyttede, og da vi sluttede vor Sang, var der en stor Forsamling tilstede. Vi spurgte da, om de ønskede at høre os tale; Alle svarede ja. Vi begyndte derpaa vort Møde, endskjøndt Klokken var 10 om Aftenen. Jeg talte til dem ³/₄ Time; Alle lyttede til med spændt Opmærksomhed, og vi følte, at Herrens Aand var over os. Vi vare taknemmelige mod vor himmelske Fader, fordi han aabnede en Vej for os til at forkynde Sandheden for nogle af hans Sønner og Døtre, thi vi anerkjende hans styrende Haand i Alt dette.

Der er Steder ude paa Landet, hvor vi kunde holde Forsamlinger om Søndagen, men vi kunne ikke for Tiden naa dertil.

Jeg er glad og tilfreds i min Stilling og taknemmelig mod Gud, fordi han har anset mig værdig til at regnes blandt Sandhedens Budbærere, som ere sendte til dette Land. Den Tid, jeg har været paa min Mission, har været den mest behagelige Tid af mit Liv, og jeg har vundet Erfaringer, som ville blive mig til Gavn gjennem hele mit Liv.

Broder Winterrose befinder sig vel og sender sin Hilsen til alle Brødrene.

Maa Gud velsigne Alle, som virke for Sandhedens Sag, og stedse lade dem være under den Helligaands Vejledning!

Deres Broder og Medarbejder,

John Christenson.

Tankesprog. Hvor træffer et Menneske sig selv? Intetsteds sikrere end i den forbigangne Tid. I den nærværende Tid træffes han af Andre og gribes af Livet; i det Forbigangne griber han sit Liv.

Luften som Livskilde.

Dug.

Naar vi efter en stille klar, ikke for varm Nat finde Overfladen af de Gjenstande, der have staaet i det Fri, bedækkede med klare Vanddraaber, sige vi, at der er „faldet Dug."

Og der var en Tid, da man troede, Duggen faldt ned fra Himlen som et Slags blød, usynlig Regn. Enkelte hævdede dog, at den steg op fra Jorden, medens En og Anden var tilbøjelig til at betragte den som „Planternes Sved." Nogle, som vilde være klogere end de Andre, holdt for, at man havde alle tre Slags Dug, og de tillagde den forskjellige til Dels skadelige Virkninger, alt eftersom den indeholdt „runde eller kantede, milde eller skarpe, sure eller salte Bestanddele." Ansete Læger paastode endog, man kunde paadrage sig visse Hudsygdomme, Fnat f. Eks., ved at spadsere under Træer, hvor der var megen Dug. — Saaledes troede vore Olde- og Bedsteforældre. Vi vide bedre Besked.

Vi skulle nu først se, hvorledes Duggen i Virkeligheden bliver til, dernæst hvilken Rolle den spiller i Naturens Husholdning. Men først er det nødvendigt at dvæle lidt ved de Maader, hvorpaa Varmen kan forplantes.

Naar vi tage en kold Jernstang i den ene Ende og stikke den anden ind i Ilden, saa den opvarmes, vide vi, at efter en vis Tid bliver den Ende af Stangen, vi holde i Haanden, ogsaa varm. Varmen har forplantet sig fra Del til Del. Det Stykke af Stangen, der ikke er i Ilden, bliver opvarmet derved, at de Dele, der berøres af den, afgive noget af deres Varme til Nabodelene, der atter meddele den til de følgende Dele, indtil omsider ogsaa Stangens anden Ende bliver opvarmet.

Naar Varmen udbreder sig paa denne Maade, siger man, den forplanter sig ved Ledning.

Paa en hel anden Maade forplanter Varmen sig fra et Baal til fjernere Gjenstande. Stiller man sig overfor en stærk Ild, bliver Ansigtet brændende varmt, men denne Varme forsvinder, i samme Øjeblik man holder en Skjærm for sig. Dette viser, at Luften mellem os og Baalet ikke er særlig opvarmet. Varmen har ikke forplantet sig til os ved Ledning, thi i saa Fald maatte Luften mellem Baalet og vort Ansigt have været opvarmet, og man kunde da ikke have mærket Afkjølingen, straks man holdt Skjærmen for. Varmen har altsaa her fra Ilden forplantet sig direkte til vort Ansigt og har passeret Luftrummet uden at opvarme det. Man kalder dette Forplantning af Varme ved Udstraaling, og vi tale om Varmestraaler ligesom om Lysstraaler.

Vi have altsaa Ledningsvarme eller Opvarmning ved Berøring og Udstraalingsvarme.

Naar Solstraalerne komme til os om Morgenen, have de tilbagelagt en Strækning paa ikke mindre end 20 Millioner Mile. De have passeret det umaadelige Rum, man plejer at kalde Ætheren uden at oplyse det og uden at afgive noget af deres Varme. De naa saaledes den yderste Grænse af Atmosfæren næsten usvækkede. Luften har, som tidligere fortalt, Tyngde ligesom ethvert andet Legeme, og den er tillige meget elastisk. Derfor ere de lavere Luftlag, der sammenpresses under Trykket af de højere, tættere end disse. Endnu naar Solstraalerne komme til

de højeste Bjergtoppe, er deres Styrke næsten uformindsket. Her oppe er der brændende Varme i Solen, isnende Kulde i Skyggen.

Men efterhaanden som Solstraalerne trænge ind i de tættere Luftlag, sætte de med rivende Hurtighed til af deres Varme. Luften opsuger den, og frem for alt optage Vanddampene en Mængde Varme i sig. Imidlertid naa Solstraalerne ned til Havet og de lave Lande, og nu begynder der en storartet Travlhed. Alt, hvad der træffes af Straalerne, suger deres Varme til sig, Jorden hurtigst, Havet langsommere, og samtidig vedbliver Luften at tage sin Del. Vandpytter forsvinde, store Dele af Haves, Søers og Floders Overflade gaa over i Dampform, og hvert et Græsstraa, hver en Blomst og hvert et Blad fordamper en Masse Vand. De Gjenstande, der ligge i Skygge, maa nøjes med det Lidet, de kunne faa, og deres Overflade opsuger Varme fra den lune Luft, der lægger sig over dem. Jorden, den hurtigste til at indsuge Solvarmen, udstraaler vel en hel Del af den, men faar samtidig sit Tab erstattet. Og dette fortsættes, saa længe Solen er paa Himlen, stærkest naar den staar højest, svagere, jo længere den er nede i Horisonten.

Endelig gaar Solen ned, Lysets og Varmens Kilde er borte. Hvis der nu ikke er opsparet saa stort Varmeforraad, at det kan holde ud, til Solen atter viser sig, vil Natten bringe os saa isnende Kulde, at Planterne dø.

Afkjølingen begynder straks ved Solnedgang og fortsættes, til Solen staar op. Jordens Overflade, Vandet og de Gjenstande, der findes paa dem, udstraale af den Varme, de have optaget i Dagens Løb. Varmestraalerne maa atter passere Luften, der ikke undlader at opsuge, hvad den kan. Resten, maaske den største Del, forsvinder i det uhyre Verdensrum hinsides Atmosfæren.

Men i det Jorden om Natten udstraaler sin Varme uden, som om Dagen, at modtage nogen ny Tilførsel, gaar det den som Ovnen, hvori Ilden er slukket. Den afkjøles, og Afkjølingen bliver stærkere, jo længere det lider ud paa Natten; snart er den saa stærk, at Jorden og de Gjenstande, der findes paa den, blive koldere end Luften. De Dele af den, som ere den nærmest, maa altsaa afkjøles ved Berøringen. Men da kold Luft er tungere end varm, maa det afkjølede Luftlag, der danner sig om de Ting, som hæve sig op over Jordoverfladen, hvad enten det er Græsstraa eller Træer, Huse eller Klipper, synke nedad og give Plads for et andet, varmere Luftlag, der ligeledes afkjøles for derefter at synke ned. Herved dannes der paa Jordoverfladen ligesom et Bundfald af kold Luft.

Fra den Tid, Solen var paa Himlen, har Luften en Mængde Vanddamp i sig; men i det den afkjøles ved Berøring med de Gjenstande, der have lidt Varmetab ved Udstraaling, mister den Evnen til at bære saa meget Vand som før, den naar Dugpunktet, og hermed er Duggen dannet. Nede ved Jordoverfladen, hvor Kulden er størst, finder naturligvis den stærkeste Dugdannelse Sted. Det er ganske det samme Forhold som med Vandkaraflen, der bringes ind i en varm Stue; det Luftlag, der berører den, afkjøles, kommer paa Dugpunktet og afsætter sin Damp i flydende Form. Svag Blæst fremmer Dugdannelsen, stærk Blæst hindrer den, fordi den uafbrudt blander de varme og kolde Luftlag sammen.

Aarsagen til Dugdannelsen er altsaa den ved den natlige Varmeudstraaling fremkaldte Afkjøling. Naar Jorden og de Gjenstande, der ere paa den,

efter Solnedgang udstraale deres Varme uden at faa den erstattet, afkjøles de. Saa snart Afkjølingen er saa vidt fremskreden, at de blive koldere end Luften, dannes Duggen.

Hvad der hindrer Varmeudstraalingen, hindrer ogsaa Dugdannelsen. Om Foraaret dækker Gartneren de spæde Planter til med Granris, Halm eller sligt, og de mest ømtaalige Planter stiller han i Ly under Drivkassens Glas. Spørge vi ham, hvorfor han gjør det, svarer han, at det er for at holde Planterne fri for den dræbende Nattefrost. Dette er naturligvis ikke at forstaa saaledes, at Halm og Risdækket eller de tynde Glasruder ligefrem meddele Planterne Varme. Og dog beskytte de dem mod Nattefrosten. Men det tyndeste Stykke Tøj vilde gjøre samme Nytte — man behøver ikke engang at tildække Planterne med det — det er tilstrækkeligt at udspænde det over dem, ligegyldigt hvor højt, ja selv Skyerne ere lige saa godt et Værn for Planterne som Halmen og Granrisene. Det er jo ogsaa en bekjendt Sag, at der ikke dannes Dug, naar Himlen er dækket af Skyer, og Enhver, der har opholdt sig paa Landet, ved, at man Morgenen efter en Nat, hvor der er faldet Dug, kan finde Pladen paa et Bord, der staar i det Fri, drivvaad, medens der ikke er Spor af Dug under det. Et Blad, et Stykke Papir eller hvilken som helst anden Gjenstand, der er henkastet paa en Græsplæne, hindrer Dugdannelsen paa de Græsstraa, som den bedækker.

Og hvorledes gaar dette til?

Straaet, Kvistene, Papiret, Tøjet, Skyerne o. s. v. standse den natlige Varmeudstraaling, der er Aarsag til Dugdannelsen, eller rettere sagt, de tilbagestraale Varmen til Jorden, saaledes at denne intet væsenligt Varmetab lider. Men naar Jorden og de Ting, der findes paa den, ikke afkjøles saa meget, at de blive koldere end Luften, finder ingen Dugdannelse Sted.

(Sluttes.)

Blandinger.

Daguerre, Fotografikunstens Opfinder, der døde i den lille By Bry (Seine-Oise) 1851 vil nu faa sit Monument. Det rejses paa hans Grav af den franske Fotografforening.

Edison har nu ladet høre fra sig igen, idet det meddeles, at han har opfundet en Fremgangsmaade, som vil overflødiggjøre den hidtil sædvanlige Frembringelse af Elektricitet ved Dynamomaskiner og derved gjøre Anskaffelsen af denne mest moderne Kraft betydelig billigere. Efter de foreliggende Beretninger skal det være lykkedes ham at frembringe elektriske Strømme direkte af Kul — uden foregaaende Forvandling til Varme. Den nye Opfindelse er helliget en indgaaende Omtale i „Zeitschrift für Elektrotechnich."

En Aagerkarl i Manchester stævnede forleden en gammel fattig Mand paa femoghalvfjerdsindstyve Aar, som skyldte ham omtrent 80 Kroner, for Retten. Denne dømte den Gamle til fra Juli Maaned næste Aar at regne at betale sin Kreditor en Penny om Aaret.

Sig „Nej!“

(Fra det Engelske.)

Sig modig „Nej!“ naar man Glasset Dig byder,
Stands, brave Gut, før Du Fristeren lyder.
Tænk paa de Mange, som Glasset først tog,
Og som det ned i Elendighed drog.
Tænk paa Din Mo'er, som med Smerte Dig bar,
Husk hendes Taarer og giv saa Dit Svar.
Tænk paa det Hjerte, som slaar Dig imøde,
Og sig kun „Nej!“ om Du enddog skal bløde.
Tænk paa det Haab, som i Glasset kan drukne,
Tænk, at Dit Livshaab i Glasset vil slukne.
Tænk paa de Liv, der var rene som Sne,
Tænk paa, hvorledes de nu er at se;
Tænk paa den Mand med den stinkende Aande:
Tænk, naar han ligger i Dødskampens Vaande.
Tænk paa de Hjem, som nu hviler i Skygge,
Og som et „Nej!“ kunde have bragt Hygge.
Tænk paa de Vrag, som nu skjules i Muld;
Tænk, de har ødt deres Sjæls rene Guld.
Tænk paa de Gutter med Evner saa rige;
Som ej tog Mod til et „Nej“ først at sige.
Tænk paa Alt dette! O! glem det kun ej!
Saa vil Du kjækt sige Fristeren: „Nej!“

Dødsfald.

Johannes Peterson, født i Ljungby Socken, Kalmar Län, Sverige, den 10de Marts 1813, afgik ved Døden i Logan, Utah, den 14de Juli 1893.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1852 og emigrerede til Utah i 1866. Han var et trofast og elsket Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og efterlader sig Hustru, Søn og Datter samt mange Børnebørn.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).